

Wytyczne konserwatorskie dla adresów:

ul. Rewolucji 1905 r. 17, ul. Rewolucji 1905 r. 21, ul. Kilińskiego 39, ul. Włókiennicza 3, ul. Włókiennicza 5, ul. Włókiennicza 6, ul. Włókiennicza 7, ul. Włókiennicza 8, ul. Włókiennicza 12, ul. Włókiennicza 14, ul. Włókiennicza 15, ul. Włókiennicza 16, ul. Piotrkowska 94, ul. Piotrkowska 77, ul. Składowa 14, ul. Składowa 32, ul. Składowa 34, ul. Składowa 40, ul. Tuwima 33, ul. Tuwima 35, ul. Tuwima 52.

Wytyczne konserwatorskie na temat wykonywania inwentaryzacji i orzeczeń o stanie technicznym dla obiektów zabytkowych zlokalizowanych w obrębie 1, 2, 3 priorytetowego projektu rewitalizacji obszarowej centrum Łodzi i wpisanych do gminnej ewidencji zabytków, w załączniku przesyłamy ww. wytyczne. Pragniemy podkreślić fakt, że na tym obszarze znajdują się także budynki historyczne nieujęte w gminnej ewidencji zabytków, jednak położone są one na terenie historycznych układów urbanistycznych Ogrody Sukiennicze Nowego Miasta, Osada Łódka, Osada Prządków wpisanych do gminnej ewidencji zabytków.

W związku z powyższym przedstawione wytyczne mają zastosowanie również w stosunku do takich obiektów.

Ze względu na to, że projektowanie w obiektach historycznych wymaga dokładnego poznania obiektu oraz zapoznania się z jego specyfiką wskazane jest aby wszystkie etapy projektu prowadzone i nadzorowane były przez wykonawcę projektu architektoniczno – konserwatorskiego.

Ochrona dziedzictwa architektonicznego - cel działania konserwatorskiego

Ochrona dziedzictwa kultury to zapobieganie niszczeniu jego składników, odpowiednia konserwacja, podtrzymywanie i wzbogacanie wartości. Celem działania konserwatorskiego jest zachowanie obiektów jako materialnego świadectwa historii. Konserwacja i restauracja zabytków architektury, to działania zapewniające dziełom przetrwanie w całym bogactwie ich autentyczności celem przekazania ich następnym pokoleniom.

Podejmując działania konserwacji i restauracji musimy sobie dobrze uświadomić, iż zabytkiem architektury, posiadającym pełny zakres wartości, jest dzieło kompletne - nie tylko jego kompozycja i forma, ale także układ funkcjonalny – przestrzenny oraz jego struktura budowlana, a więc autentyczne rozwiązania konstrukcyjne i materiałowe. Rozwiązania te muszą być także chronione. Mówimy wtedy o konieczności poszanowania autentycznej substancji zabytkowej.

Specyfika i charakter obiektu zabytkowego wymagają świadomości, u wszystkich uczestników prac projektowych i przy wykonywaniu każdej

z jego części, iż obiekt zabytkowy musi być zachowany i przekazany następnym pokoleniom w całym bogactwie autentyzmu. Przy projektowaniu pożądanymi są specjaliści tworzący wielodyscyplinarny zespół, którzy posiadają znajomość dawnych technik budowlanych i odmiennych od współczesnych struktur, technologii budowlanych, a także wiedzy o dawnym procesie budowlanym. Niezbędna jest także znajomość współczesnych metod i zabiegów konserwatorskich, z jednoczesną świadomością, iż wiele współczesnych metod budowlanych nie może być stosowanych, gdyż często powodują one szkody w obiektach zabytkowych.

Załącznik 1 do Załącznika nr 8.1 SIWZ

Wytyczne konserwatorskie do wykonywania inwentaryzacji architektonicznej obiektów zabytkowych

Inwentaryzacja architektoniczna – budowlana obiektów zabytkowych powinna, obok wartości praktycznych, posiadać także wartość naukową oraz dokumentalną, ponieważ rejestruje stan przed pracami, które na pewno wprowadzą zmiany. Inwentaryzacja musi być nie tylko dokładna pod względem technicznym i przedstawiona w odpowiedniej skali, ale powinna odwzorowywać wszelkie widoczne przekształcenia. Układ przestrzenny zabytku wymaga zazwyczaj kilku przekrojów pionowych. Musi też uwzględniać wszystkie zachowane zabytkowe detale, które poza oznakowaniem ich na rzutach powinny być narysowane oddzielnie w odpowiednich skalach. Ponadto do inwentaryzacji rysunkowej powinna zostać dołączona dokumentacja zdjęciowa z oznaczeniem na rysunkach miejsca wykonania zdjęć. Na rysunkach należy wyraźnie oznaczyć elementy oryginalnego wyposażenia.

Opracowanie graficzne powinno zawierać:

- rzuty wszystkich kondygnacji - skala 1:100
- przekroje charakterystycznych miejsc budynku - skala 1:100
- widoki elewacji – skala 1:100
- dla części obiektu o wyższym stopniu skomplikowania rysunki powinny być wykonane w skali 1:50
- rysunki detali występujących na elewacji w skali odpowiedniej dla przedstawionego elementu opracowane wg wzoru nr 2
- na rzutach zaznaczona lokalizacja elementów oryginalnego wyposażenia (np.: stolarka okienna, drzwiowa, sztukaterie, piece, posadzki itp.)
- elementy oryginalnego wyposażenia powinny posiadać odrębne rysunki w skali odpowiedniej dla przedstawionego elementu np.: stolarka okienna, drzwiowa opracowane wg wzoru nr 2

- dodatkowo każde z inwentaryzowanych pomieszczeń powinno mieć swoją kartę inwentaryzacyjną opracowaną wg wzoru nr 1

POMOC TECHNICZNA
NARODOWA STRATEGIA SPÓJNOŚCI

MINISTERSTWO
INFRASTRUKTURY
I ROZWOJU

UNIA EUROPEJSKA
EUROPEJSKI FUNDUSZ
ROZWOJU REGIONALNEGO

KARTA INWENTARYZACYJNA POMIESZCZENIA

Wzór nr 1

POMIESZCZENIE NAZWA		NR	
Rzut pomieszczenia	Zdjęcie		
	Lokalizacja:		
	Elementy oryginalnego wyposażenia		
	Nazwa elementu	Opis/ilość	
	Stolarka drzwiowa		
	Stolarka okienna		
	Sztukaterie		
Powierzchnia		Piec kaflowy	
Wysokość		Podłoga	

Rysunki detali	nr:	Inne:	
----------------	-----	-------	--

OPRACOWANIE GRAFICZNE RYSUNKU ELEMENTU ORYGINALNEGO WYPOSAŻENIE

Wzór nr 2

NAZWA ELEMENTU		SYMBOL
Rysunki (rzut, widok, przekroje):	Zdjęcie:	
Opis:	Lokalizacja:	

Wytyczne konserwatorskie do wykonywania ekspertyzy technicznej obiektów zabytkowych

Wykonawca ekspertyzy technicznej w ramach prac przedprojektowych, powinien na początku posiadać także ogólną wiedzę historyczną o obiekcie i jego wartości zabytkowej, gdyż ona powinna decydować o dalszym losie zabytku. Stan techniczny natomiast o zakresie metod zabezpieczenia i o rodzaju wzmocnień. Konstruktor w szczególności powinien rozpoznać autentyczne, dziś już historyczne struktury budowlane, celem ich zachowania przez odpowiednia naprawy, a nie ich wymianę.

W pracach przy obiektach zabytkowych niezbędne jest pełne zrozumienie charakterystyk materiałowych i konstrukcyjnych. Istotna jest informacja o obiekcie w jego oryginalnym lub wcześniejszym stanie, o użytych technikach, o zmianach i ich skutkach, o stwierdzonych zjawiskach i o jego aktualnym stanie. Zalecane w ekspertyzie naprawy powinny opierać się o tradycyjne metody rzemieślnicze, a dopiero tam gdzie nie mogą one sprostać potrzebom, stosować rozwiązania inżynierskie, jednak takie, aby nie zacierać i nie niszczyć dawnych układów. Zawsze należy pamiętać o tym, aby wprowadzone konstrukcje i materiały były kompatybilne do tych istniejących historycznych. Restauracja samej konstrukcji zabytku architektury nie jest celem samym w sobie lecz celem jakim jest cały budynek. W analizie konstrukcyjnej należy zwracać uwagę na te dawne rozwiązania konstrukcyjne, które w dzisiejszym rozumieniu uznawane są za błędne pod względem technicznym. Jeżeli decydują one o konkretnym obrazie obiektu należy je pozostawić a rozwiązanie problemu konstrukcyjnego szukać w taki sposób aby nie zniekształcać zabytku. Reasumując, chcąc ocenić stan techniczny budynków zabytkowych należy najpierw zapoznać się ze specyfiką rozwiązań historycznych, aby nie naginać je do współczesnych norm, ponieważ takie działanie najczęściej prowadzi do zniszczenia elementów zabytkowych.

Przy formułowaniu wniosków wynikających z ekspertyz technicznych należy brać pod uwagę to, że ze względów konserwatorskich rekonstrukcje całościowe nie zyskują akceptacji konserwatorów. Możliwe są uzupełnienia, odtworzenia. Wszędzie tam, gdzie jest to możliwe należy unikać usuwania lub wymiany historycznego materiału.

